

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Γ' - Ἔτος ΙΣΤ'
Ἀριθμ. φύλλου 680²

Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος (Ἰω. 4,5-42)
14 Μαΐου 2023 (1999)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Μίλα γιὰ τὸ Χριστὸ

«Ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα» (Ἰω. 4,28-29)

Κάτω στοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀγαπητοί μου, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμό, ἦταν μία πόλι πού ὠνομαζόταν **Σιχάρ**. Κατοικοῦνταν ἀπὸ **Σαμαρεῖτες**.

Οἱ Ἰουδαῖοι μισοῦσαν τοὺς Σαμαρεῖτες. Τοὺς θεωροῦσαν **νόθα παιδιὰ**. Οὔτε στὰ σπίτια τοὺς πήγαιναν, οὔτε τὰ κορίτσια τοὺς ἐπαιρναν νύφες, οὔτε ἓνα ποτήρι νερὸ δὲν δέχονταν ἀπ' αὐτούς, οὔτε καλημέρα ἢ καλησπέρα δὲν τοὺς ἔλεγαν. Δὲν περνοῦσαν οὔτε ἀπὸ τὰ χωράφια τοὺς. Καὶ ἂν τύχαινε νὰ περάση κανεὶς, τίναζε τὰ παπούτσια του.

Ὁ Χριστὸς ὅμως, νάτος, μπῆκε στὴ Σαμάρεια. Οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς πόλεως δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτα γι' αὐτόν· **δὲν ἤξεραν τίποτα γιὰ τὸ Χριστό**. Ποιὸς τοὺς ἔφερε κοντά Του; Οὔτε παπᾶς, οὔτε δεσπότης, οὔτε ἱεροκήρυκας, ἀλλὰ **μιὰ γυναίκα**.

Μήπως αὐτὴ ἡ γυναίκα ἦταν καμμιά δασκάλα, καμμιά καθηγήτρια, καμμιά μορφωμένη πού ἤξερε πολλὰ γράμματα; Ὁχι. Ἦταν **μιὰ ἀγράμματη καὶ μάλιστα ἀμαρτωλὴ** γυναίκα. Πολὺ ἀμαρτωλὴ. Ἦταν ἓνα **κάρβουνο** τοῦ διαβόλου, καὶ ὁ Χριστὸς τὸ ἔκανε **διαμάντι**. Τί μεγάλα θαύματα κάνει ὁ Χριστός! Καὶ σήμερα σ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες αὐτὴ τὴ γυναίκα τὴν ἀγράμματη καὶ ἀμαρτωλὴ τιμοῦμε ὅλοι, παπᾶδες καὶ δεσποτάδες. Αὐτὴ, μόλις γνώρισε τὸ Χριστό, ἔτρεξε καὶ εἶπε·

–Ἐλάτε, συγχωριανοί μου, νὰ δῆτε κάποιον, πού **μοῦ εἶπε ὅλα τὰ μυστικά τῆς καρδιάς μου**. Μήπως εἶνε αὐτὸς ὁ Χριστός;

Ἔτρεξε ὅλο τὸ χωριὸ στὸ Χριστό, καὶ δὲν χόρταινε ν' ἀκούη τὰ λόγια του. Ἔπεσαν στὰ πόδια του παρακαλώντας τον νὰ μείνη κοντά τους. Καὶ **ἔμεινε ὁ Χριστὸς ἐκεῖ δυὸ μέρες**. Καὶ πίστεψε ὅλο σχεδὸν τὸ χωριὸ τους.

Αὐτὰ λέει σήμερα μὲ ἀπλᾶ καὶ σύντομα λόγια τὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ἰω. 4,5-42).

***

Καὶ ἡ **Σαμαρείτισσα** τί ἔγινε;

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού πίστεψε στὸ Χριστὸ ἄλλαξε ζωὴ. Ἀπὸ Σαμαρείτισσα ἔγινε **Φωτεινὴ**. Ἀπὸ σκοτάδι ἔγινε φῶς, ἀπὸ σκοτεινὴ ἔγινε φωτεινὴ. Καὶ τί ἔκανε; Τ' ἀφήσε ὅλα, πήρε ἓνα ῥαβδί καὶ περπατοῦσε σὲ βουνὰ καὶ ῥεματιὰς **κηρύττοντας τὸ Χριστό**, μὲ φλόγα. Ὁταν ἔλεγε τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἔκλαιγε.

Μετὰ τὴν σταυρικὴ θυσία τοῦ Χριστοῦ πήγε σὲ πολλὰ μέρη. **Κατέληξε στὴ Σμύρνη**. Κήρυξε καὶ ἐκεῖ τὸ Χριστό, βαπτίστηκαν πολλοὶ καὶ ἔγιναν Χριστιανοί.

Γι' αὐτὸ οἱ Σμυρنيῶτες πρὸς τιμὴν τῆς ἔχτισαν τὴν πιὸ ὁμορφὴ ἐκκλησία πού ὑπῆρχε στὴ Μικρὰ Ἀσία. **Ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς** ἦταν ὁ πρῶτος μετὰ τὴν Ἁγία Σοφία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς λειτούργησε γιὰ τελευταία φορὰ ὁ **Χρυσόστομος Σμύρνης τὸ 1922**, καὶ μετὰ ἔβαλαν φωτιά οἱ Τουρκαλάδες καὶ τὴν ἔκαψαν. Δὲν ὑπάρχει πιά.

***

Ποιὸς λοιπὸν **ἔφερε τόσο κόσμον στὸ Χριστό**; Μιὰ γυναίκα, ἡ ἁγία Φωτεινὴ.

Γι' αὐτὸ **ὅ,τι ἔκανε** ἡ ἁγία Φωτεινὴ, νὰ **κάνουμε κ' ἐμεῖς**.

–Μπᾶ; θὰ μοῦ πῆτε, ν' ἀφήσουμε τὰ σπίτια μας, τὰ χωράφια μας καὶ τὶς δουλειές μας, νὰ πάρουμε ἓνα ῥαβδί καὶ νὰ τρέχουμε γιὰ νὰ κηρύττουμε τὸ Χριστό; Μὰ **τρελλάθηκες**; Ἔχουμε γυναῖκα καὶ παιδιὰ...

Δὲν σοῦ λέω νὰ πᾶς νὰ κηρύξης τὸ Χριστὸ κάτω στὸ Νεῖλο ποταμὸ καὶ στὶς Ἰνδίες. **Ἐδῶ**, στὸ χωριὸ σου καὶ στὴν πόλι σου **νὰ τὸν κηρύξης**. Θὰ μοῦ πῆς·

–**Μὲ ποιὸ τρόπο**;

Θὰ σοῦ πῶ. Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ πού σηκώνεσαι μέχρι τὸ βράδυ ἢ γλῶσσα σου δὲν σταματᾶ.

Κουβεντιάζεις με τη γυναίκα σου, με τα παιδιά σου, με όλους. Κουβεντιάζεις στο καφενείο, στην πλατεία, παντού. "Αν μετρήσω τις λέξεις που λές απ' το πρωί ως το βράδι, εἶνε χίλιες λέξεις. "Αν ψάξω μέσα στις χίλιες αυτές λέξεις, θὰ βρῶ τὸ διαμάντι; Γιατί οἱ λέξεις που λένε οἱ ἄνθρωποι εἶνε χαλίκια καὶ ἄμμος. Διαμάντι εἶνε ὁ Χριστός. **Εἶπες μιὰ λέξι γιὰ τὸ Χριστό; Μπᾶ!**

"Όταν βάπτισα στὴ Φλώρινα τοὺς τσιγγᾶνους, ρωτῶ ἕναν ἔξυπνο γύφτο απ' αὐτοὺς:

—Τόσα χρόνια, που μένεις ἐδῶ στὴ Φλώρινα, δὲν μοῦ λές, **ἄκουσες ποτὲ κανένα νὰ μιλάει γιὰ τὸ Χριστό;**

—Ναί, μοῦ λέει, ἄκουσα· **ὅταν τὸν βλαστημᾶνε!**

Σ' αὐτὴ τὴν κατάντια φτάσαμε· τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας ν' ἀκούγεται μόνο στις βλαστήμιες.

Γιὰ καλὸ ἢ λέξι Χριστὸς δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη σου. Κουβεντιάζεις γιὰ ὅλα· γιὰ τὰ γίδια, γιὰ τὰ χωράφια, γιὰ τὰ λεφτά, γιὰ τὶς καταθέσεις, γιὰ τὶς παντρεῖες καὶ τὰ διαζύγια.

Γιὰ τὸ Χριστὸ δὲν μιλάς.

Τὸ νὰ μὴ μιλάς γιὰ τὸ Χριστό, που σοῦ δίνει τὸ φῶς, τὸν ἀέρα, τὸ ψωμί, τὰ πάντα, εἶνε ἁμαρτία, **ἀχαριστία.**

"Όπως, λοιπόν, ἡ ἁγία Φωτεινὴ μιλοῦσε γιὰ τὸ Χριστό, ἔτσι **νὰ μιλάς κ' ἐσὺ γι' αὐτόν.**

Νὰ μιλάς μέσα στὸ σπίτι. Εἶσαι πατέρας; "Όταν βραδιάση, φώναξε τὴ γυναίκα καὶ τὰ παιδιά σου, καὶ μίλα τους γιὰ τὸ Χριστό. **Πάρε καὶ διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο.**

Θὰ πεθάνης μιὰ μέρα, καὶ ὅλα θὰ τὰ ξεχάσουν τὰ παιδιά, καὶ τὰ λεφτά καὶ τὰ πλούτη. "Ένα δὲν θὰ ξεχάσουν ποτέ· ὅτι τοὺς μιλοῦσες γιὰ τὸ Χριστό. **Δὲν θὰ ξεχάσουν ποτέ** τὴ μάνα, τὸν πατέρα καὶ τὴ γιαγιά, που τοὺς μιλοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό.

Δάκρυα μοῦ ἔρχονται στὰ μάτια ὅταν θυμᾶμαι **τὸ πατρικὸ μου σπίτι.** Μᾶς μιλοῦσαν γιὰ τὸ Χριστό.

Στὴ **Ῥωσία ἄθεοι ἦταν.** Καμπάνα δὲν χτυποῦσε, κήρυγμα δὲν ἐπιτρεπόταν, τὸ κατηχητικὸ ἀπαγορευόταν. Παιδάκι νὰ πλησιάση παπᾶς δὲν τολμοῦσε. Στὰ σχολεῖα πολεμοῦσαν τὴν πίστι. Πῶς κρατήθηκε ἡ Ἐκκλησία; **Ποιὸς δίδασκε τὰ παιδιά γιὰ τὸ Χριστό;** Οἱ Ῥωσίδες **μανάδες** καὶ οἱ **γιαγιάδες!** Μακάρι νὰ πιστεύαμε ἐμεῖς ἐδῶ ὅπως ἐκεῖνες. Τὴ νύχτα, τὰ μεσάνυχτα, ἔπαιρναν τὰ παιδιά, τὰ γονάτιζαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ **τοὺς ἔκαναν μάθημα.**

Στὸ ἄθεο ἐκεῖνο καθεστῶς ἔβλεπες στρα-

τιῶτες καὶ ἀξιωματικούς καὶ δικαστὰς που πίστευαν στὸ Χριστό. Καὶ ἀποροῦσαν οἱ ἄπιστοι, **ποιὸς τοὺς δίδαξε τὴ θρησκεία!**

"Όχι μόνο δὲν ἔσβησε ἡ πίστι στὴ Ῥωσία, ἀλλὰ καὶ **θριάμβευσε.** Γιατί; Γιατί ὑπῆρχαν οἱ Σαμαρεῖτισσες.

Πάρτε λοιπόν κ' ἐσεῖς τὰ παιδιά σας καὶ μιλήστε τους γιὰ τὸ Χριστό.

Θὰ γερᾶσης μιὰ μέρα καὶ θὰ πεθάνης. Ἄλλ' **ὅταν σὲ θυμᾶται τὸ παιδάκι,** θὰ λέη· "Αχ, καλὴ μου μάνα, που μοῦ σταύρωνες τὰ χεράκια καὶ με μάθαινες τὴν προσευχή, εὐλογημένη νὰ 'σαι!

Ἐγὼ δὲν σᾶς λέω νὰ πᾶτε στὴν Ἀφρική καὶ νὰ κηρύξετε τὸ Χριστό, ἀλλὰ **μέσα στὸ σπίτι σας.**

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεὸς γιὰ νὰ μιλάς γιὰ τὸ Χριστό. Καὶ ἡ μαῖμου ἔχει γλῶσσα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήση. Καὶ τὸν παπαγάλο μπορεῖς νὰ τὸν μάθης δυὸ - τρεῖς λέξεις, ἀλλὰ δὲν τὶς καταλαβαίνει. Ἄπ' ὅλα τὰ ζωντανὰ μόνο ὁ ἄνθρωπος μιλάει. Καὶ εἶνε μεγάλο προνόμιο αὐτό.

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, ὄχι γιὰ νὰ βρίζης, νὰ καταριέσαι καὶ νὰ στέλνης τὸ παιδί σου στὸ διάβολο· ὄχι γιὰ νὰ βλαστημᾶς καὶ νὰ κοτσομπολεύης, ὄχι γιὰ νὰ συκοφαντῆς καὶ νὰ αἰσχρολογῆς. "Όχι γιὰ νὰ κάθεσαι μετὶς ὤρες στὰ καφενεῖα καὶ σὶς τηλεοράσεις καὶ νὰ συζητᾶς τὰ αἴσχη που βλέπεις. Γιατί τότε **δὲν εἶσαι ἄνθρωπος, ἀλλὰ κτῆνος.**

Σοῦ ἔδωσε τὴ γλῶσσα ὁ Θεός, γιὰ νὰ πῆς μόλις σηκωθῆς τὸ πρωί· **Εὐχαριστῶ, Θεέ μου,** που μοῦ ἔδωσες τὸ φῶς. Κι ὅταν ἔρθη τὸ μεσημέρι νὰ πῆς· Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, που μοῦ ἔδωσες τὸ ψωμί. Καὶ ὅταν βραδιάση νὰ πῆς· Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, που με φύλαξες ὅλη τὴν ἡμέρα.

Δὲς **τὰ πουλάκια,** που κελαϊδᾶνε καὶ λένε· Θεέ μου, σ' εὐχαριστῶ.

Σήκω **τὴν Κυριακὴ νὰ πᾶς στὴν ἐκκλησία** καὶ νὰ ὑμνήσης τὸ Θεό.

Νὰ μιλάς γιὰ τὸ Χριστό καὶ μόνο γιὰ τὸ Χριστό. Μὲ τὴ ζωὴ σου καὶ τὸ παράδειγμά σου. **Τότε θὰ εἶσαι Χριστιανός.** Ἄλλιῶς, δὲν θὰ εἶσαι Χριστιανός, ἀλλὰ θὰ εἶσαι χειρότερος ἀπὸ τοὺς Σαμαρεῖτες καὶ χειρότερος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, χειρότερος ἀπ' ὅλους.

Εἶθε ὁ Θεὸς τὰ λίγα αὐτά, που εἶπαμε μετὰ ἀπλᾶ λόγια, νὰ μᾶς φωτίση νὰ τὰ κατανοήσουμε, καὶ μιμούμενοι κ' ἐμεῖς τὴ Σαμαρεῖτισσα νὰ εἴμαστε πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τέκνα τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος